ולא יוכל לטרוף על המתנה אף זו על המזונות לא תוכל לטרוף

לקוחות ועל הכתובה תערוף אותם. ואם מפני היתומים שלא יאמרו

הכל לכתובה מכרת ונתקבלת כתובתיך יכולה היא להעמיד עדים

שיראו את הנמכר למזונות ואם

תלטרך לכך יבאו ויעידו ואת הנמכר

לכתובה לא תודיע מפני הלקוחות:

מוכרת לשנים עשר חודש. כדי

מזונות של שנה תמכור יחד: והלוקח.

לא ימסור לה כל המעות אלא דמי

מזונות של חדש בחדש שאם חינשא

יחזיר מה שבידו ליורשים: מהו

שתחוור וחטרוף. אותם הקרקעות

עלמן: ארמלחא דובין. שדה יתומים

למזונות או לכתובה וקבלה עליה

החריות: **החריות היתמי.** החריות

הלהוחות חוזר על היתומים שהרי

עליהן היה החוב: טרפא. והם יחורו

על היתומים: מוכרת והולכת. למזונות:

עד. שלא יותר קרקע ליורשים אלא

שיעור כתובתה: וסמך לה. ואותו

השאר יהא סמך לה לגבות משם

כתובתה: זבין ולא אילעריכו ליה

זוזי. מכר שדהו ואנו יודעים שהיה

חפץ לקנות שדה פלוני או פרגמטיא

פלונית באותן מעות: ולא אילטריכו

ליה זווי. שחזרו בהן המוכרים:

בלורתת. יוקר הבת בשערים פתחום:

ובנינהו לחפדנייהו. לקנות חטין:

דארבי בעקולי הוו קיימי. שעל ידי

שגדל הנהר הולרכו הספינות ללכת

עקלקלות ואילו ידעו המוכרים כן לא

היו מוכרים בתיהם ומשעת מכירה

הוה ליה טעות אבל היכא דמכירה

לאו בטעות הואי כגון חזרו בהן

מוכרי החיטין לאחר שמכרו אלו

בתיהם או שבאו חיטין ממקום אחר

שעדיין לא נעקרו ממקומם לא הדרי:

אי הכי היינו ודאי דאמר ליה כו'

נמלחת מכשילן. דחי בעי לזבוני קרקע

לא ימלאו קונים: ואמר לי׳ אין בצורתא

בנהרדעה משכח שכיח. וחיישינו

לדלמא אתו ארבי דקיימי בעקולי

והדרי זבינייהו. שמע מינה טעמא

משום מקח טעות הוי דאי בדאתו

חטין ממקום קרוב או שבאו לאלו

לבדם דטעמה משום זבין ולה

איצטריכו ליה זוזי הוה מידי דלא

שכיח הוא וליכא מכשול: בותבי"

בין מן הארוסין. שאין לה מזונות

ומוכרת לכתובה: בין מן הנשוחין.

שהיא מוכרת למזונות מוכרת שלא

בבית דין: רבי שמעון אומר מן

הנשוחין. שהיא מוכרת למזונות:

מוכרת שלה בבית דין. שחי הפשר

לה להיות יושבת ומתענה עד

שיזדקקו לה בית דין אבל מן

האירוסין שאין מכירתה אלא לכתובה

לא תמכור אלא בבית דין: גבו'

יז א מיי׳ פי״ח מהלכות אישות הל׳ כא סמג

עשין מח טוש"ע אה"ע סיי

לג סעיף ל: יה ב מייי פי״ז שם הלי יג ופי״ב מהלי מלוה ולוה

הלי ג סמג שם טוש"ע שם

סעיף כט וסימן קג סעיף ב וטוש"ע ח"מ סי' קט

סעיף ד: ים ג טוש״ע אה״ע סי׳ לג

סעיף כט [ל]:

ב ד מיי פי״ל מהלי
מכירה הלי ח סמג

עשין פב טוש"ע ח"מ סי׳

רו סעיף ג:

קג סעיף א:

תוספות רי"ד (המשך)

נ"א בס"ה: איבעי' להו

נ"א בט"ה: איבעי להו זבין ולא איצטריכו ליי זוזי הדרי זביני או לא

ח"ש דההוא רצורחא דהוח

ה מיי' פי"ז מהלי אישות הלי יג סמג

21.

 ל) [עירובין קב: וש"נ],
 ל) לקמן ק., ג) [לעיל פל: וש"נ], ד) [ברכות ז. מה: ב"ק לט: ב"מ כד: ל:], ד) ב"מ לב., ו) ח"י כ"י, ו) ועח: ד"ה כתבתינהון,

מוסף רש"י

ארמלתא דזבין אחריות השדה גזולה או משועבדת לאחר וטרפה מן הלוקח בחובו, חוזר הלוקח על ובי היתומים. דזבין. שדה יתומים למזון האשה והבנות, אחריות מיחמי (לקחו ק) אלמנה. הניזונת מנכסי יתומים, מוכרת. למזונות, שלא בבית דין. ובלבד שיראו שנים שלא תמכור בזול (ב"מ לב.).

תוספות רי"ד כיצד מוכרת אמר רבי דניאל בר רב קטינא אמר רב הונא לי"ב חודש ולוקח מפרנס א' לשלשים יום פי׳ מוכרת מן הנכסים כשיעור מזונות שנה א׳ ביחד שמא תמות אלא יתנו המעות להיתומים: לו׳ חדשים ולוקח מפרנס א' לל' יום א"ל ר"א א ייים איי הא לאמימר הא דר״ה מאי א״ל לא שמיע לי כלומר לא ס"ל: בעא מיניה שתחזור ותטרוף אוחז לרחורתה פי׳ לכתובותה. פיי אחת הקרקעות עצמן שמוכרן למזונותי' וקמבעי' להו בדר"י דאר"י ארמלתא בדר" ואו הברר" דובין אחריותא איתמי וב"ד דובין אחריותא איתמי מאי מי אמרינן מיונמי מאי מי אמוינן כיון דאחריותא איתמי טרפא א"ד מצי א"ל והי דאחריותא דעלמא לא קבלת עלך אחריותא דנפשך קביל קבלית א"ל ר"ש תניתוה מוכרת א ל די שי הניהוה מוכדת והולכת עד כדי דמי כתובתה וסמך לה שתגבה כתובתה מן השאר ש״מ מייר אין לא שייר לא פי׳ מוכרת והולכת למזונות עד שלא ישאר כתובתה שיהיה לה סמך . לגבות כתובתה משם ש״מ סמך לה שתגבה דוקא אם השאר . ליתומים נשארו נכסים אית לה סמך לגבות כתובתה אבל אם לא נשארו נכסים ליתומים אין לה סמך לגבות מן הלקוחות דאחריות דנפשה . קבילי עלה עיין בערך

אם נטלן במחנה לא כך כחו יפה. שיוכל לטכוף לקוחות על החוב 🥞 דלמא גהי דאחריות דעלמא בו'. ולא דמי לההיא דלעיל (דף לב.) ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות וחזר ראובן ולקחה משמעון באחריות דבמסקנא אמר רבא נהי דאחריות דעלמא לא קביל עילויה אחריות דנפשיה מי לא קביל עילויה לא דמי דהתם

ודמי כיון שראובן לוה דין הוא שיטרפו ממנו הקרקע ואין על שמעון לפרוע כיון דבאת לידי ראובן הנאה שקבל המעות אבל הכא שהיורשין חייבין לה מזונות יכולה למכור ולחזור ולטרוף שהרי כשחוזרת וטורפת חוב שלה היא נפרעת ואין כאן עיוות הדין כלל:

נילויה. מ"ר: זבין ולא איצטריכו ליה זוזי הדרי זביני בו'. וכגון שגילה דעתו בשעת המכר דאמר דליזבן תורי קא זבין להו דחי שתק הוו להו דברים שבלב וכן בפרק ב' דקידושין (דף מט:) גבי ההוא גברא דובין נכסיה אדעתא למיסק לארעא דישראל התם נמי בדגלי דעתיה ויש דברים שחינו מועיל בהם גילוי דעת עד שיתנה כגון אם היה מוכר מלבושיו אדעתא למיסק לארך ישראל דוהו דבר שאין רגילין למכור אדעתא דהכי התם ודאי אין מועיל גילוי דעת שאם לא תאמר כן מעכשיו אין לריך לשום תנאי אלא גילוי דעת בעלמא ובכל מקום בעינן דומיא דתנאי בני גד ובני ראובן תנאי כפול אלא ודאי גילוי דעת במילתה שחין רגילות לעשות כן לא מהני עד שיתנה ויש דברים דאפילו גילוי דעת אין לריך כגון שטר מברחת דלעיל פרה האשה שנפלו (דף עט. ושסיי) וכן ההיא דבפרק

אם במתנה נומלן לא כך יפה כחו כיצד מוכרת אמר רבי דניאל בר רב קמינא אמר רב הונא מוכרת אחת לשנים עשר חדש ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום ורב יהודה אמר מוכרת לששה חדשים ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום תניא כוותיה דרב הונא מוכרת לשנים עשר חדש ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום תניא כוותיה דרב יהודה מוכרת לששה חדשים ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום אמר אמימר ^{*}הלכתא מוכרת לששה חדשים ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום אמר ליה רב אשי לאמימר דרב הוגא מאי אמר ליה יילא שמיע לי כלומר לא סבירא לי בעו מיניה מרב ששת מוכרת למזונות מהו שתחזור ותמרוף לכתובה קמיבעיא להו בדרב יוסף ידאמר רב יוסף יארמלתא דזבין אחריות איתמי ובי דינא דזבין אחריות איתמי מאי כיון דאחריות איתמי מרפא או דלמא מצי אמרי לה נהי דאחריות דעלמא לא קבילת עילוך אחריות דנפשך מי לא קבולי קבילת אמר ליה תניתוה מוכרת והולכת עד כדי כתובתה וסמך לה שתגבה כתובתה מן השאר שמע מינה שיירא איז לא שיירא לא ודלמא ∘עצה מובה קא משמע לן דלא ליקרו לה הדרינתא א"כ ליתני גובה כתובתה מן השאר מאי סמך לה ישמע מינה שיירא אין לא שיירא לא איבעיא להו זבין ולא איצטריכו ליה זוזי הדרי זביני או לא הדרי זביני תא שמע דההוא גברא דזבין ארעא לרב פפא דאצטריכו ליה זוזי למיזבן תורי לסוף לא איצטריכו ליה ואהדריה ניהליה רב פפא לארעיה רב פפא יולפנים משורת הדין הוא דעבר ת"ש דההוא בצורתא דהוה בנהרדעא זבנינהו כולי עלמא לאפדנייהו לסוף אתו חיטי אמר להו רב נחמן דינא הוא דהררי אפדני למרייהו התם נמי זביני בטעות הוו דאיגלאי מילתא דארבא בעקולי הוה קיימא אי הכי היינו דאמר ליה רמי בר שמואל לרב נחמן אם כן נמצאת מכשילן לעתיד לבא ליה אטו כל יומא בצורתא שכיחא אמר ליה אין בִצורתא בנהרדעא משכח שכיחא ^{'ד}והלכתא זבין ולא איצמריכו ליה זוזי הדרי זביני: **כותנר'** מיאלמנה בִין מן האירוסין בין מן הנשואין מוכרת שלא בבית דין רְ' שמעון אומר מן הנשואין מוכרת שלא בבית דין מן האירוסין לא תמכור אלא בבית דין מפני שאין לה מזונות וכל שאין לה מזונות

אלא מי שמת (ב"ב קלב. וקמו:) דתניא הרי שהלך בנו למדינת הים ושמע שמת בנו ועמד וכתב כל נכסיו לאחרים ואח"כ בא בנו רבי שמעון בן מנסיא אומר אין מתנתו מתנה פידוע שאם היה יודע שבנו קיים לא היה כותב. מ"ר: 📯 הכי הייגו דא"ל רמי בר שמואל לרב גחמן א"כ גמצאת מכשילן כו'. פי׳ רש״י אי הכי היינו ודאי דא״ל נמנאת מכשילן כו׳ א״ל בנורתא משכח שכיחי וחייש דלמא אתו ארבי בעקולי והדרי זביני דאי בדאתו ממקום קרוב או שבאו לאלו לבדן דטעמא משום דובין ולא אינטריך ליה זוזי הדרי זביני מילתא דלא שכיח הוא וליכא מכשול וקשה לפירוש זה דמאי הוכחה היא לעולם אימא לך משום דלא אצטריכו ליה זוזי הדרי זביני ומיהו כל שכן היכא דהוו בעקולי כדמוכח שמעתא דאז הוי מקח טעות יותר ואם כן שפיר קאמר דנמנאת מכשילן לעתיד הואיל דבכל ענין הדרי זביני כדפרשינן הלכך נראה כמו שפירש רשב"ם אי הכי קושיא הוא הואיל דאמר דהאי הדרי זביני דוקא משום דבעקולי הוו קיימי היכי קאמר בלורתא בנהרדעא משכח שכיח הלא זאת בצורתא דארבי בעקולי הוו קיימי פשיטא דלא שכיח הוא ובשלמא אי פשטינן מינה זבין ולא אילטריכו ליה זוזי הדרי זביני היינו ודאי דשכיחא דרוב פעמים היה להם בצורתא וניחא נמי לפי זה הא דפסקינן הלכתא לפי פשיטת הבעיא:

לה מזונות וכל שאין

לא תמכור אלא בבית דין: **גב'** בשלמא מן הנשואין משום מזוני לא תמכור אלא בבית דין:

וםמך לה שתגבה כתובתה מן בא ה מיי׳ השאר. וא"ת מאי נפקא עשין מח טוש"ע אה"ע סיי

לה מינה בין מה שהיתה מוכרת למזונות ובין מה שתמכור לכתובה נפהא מינה שתוכל למכור ביחד כדי כתובתה אבל למזונות אינה מוכרת אלא לששה חדשי׳ ולוקח מפרנס אחת לשלשים יום ועוד אם נשאת אחר שמכרה הלוקח לא יתן כי אם אחת ללי יום ולא תוכל לגבות מהן לכתובה דהא מטלטלין נינהו ומזונות אבדה: מאי סמך לה ש"מ שיירא אין לא שיירא לא. וא״ת תקשי מהכא

לרמי בר חמא דהוה בעי למימר לעיל גבי ראובן שמכר שדה לשמעון דאפילו אחריות דנפשיה לא קביל עילויה והא בהך ברייתא אמרי' גבי אשה אחריות דנפשה מיהא היבלה עלה וכ"ש התם לפי מה שפירשנו לעיל וי"ל דמלי למימר רמי בר חמא דהכא ודאי אחריות דנפשה מקבלת יו לע"ג דאחריות איתמי היינו מעלמא אבל אנפשה מיהו קיבלה] דהא אינה מוכרת בהדיא שלא באחריות אבל התם שמכר לו בהדיא שלא באחריות אפילו אחריות דנפשיה לא קביל

הנהרדעא זבנינהו כ״ע לאפדנייהו למיזבן חיטי . לסוף אתי חיטי למרייהו ומסיק תלמודא והל׳ זבין ולא איצטריכו ודוקא כגון שפירש בפיו . דאדעת׳ דהכי קמזבנינא ו או עוני ווהכי קטובנינא דאי לא פירש דברים שבלב אין דברים אע״ג . דידעי ביה שכנים ומוכחא האיש מקדש ההוא גברא דזבנינהו לנכסי אדעתי׳ למיסק לא"י ובעידנא יובניוו ינכט או כוד למיסק לא״י ובעידנא דזבין לא אמר מידי א״ר הוי דררים שרלר ודררים שבלב אינן דברים עיין מ״ש שם דאע״ג דמוכח מילחא לעלמא דאדעחא למיסק זבין כגון שידעו בו שכנים שהי׳ בדעתו לעלות אפ״ה כיוז שלא פי׳ בפיו בעת המכירה כי הוא רוצה לעלות אמרי׳ דברים שבלב אינן דברים: מתני' אלמנה בין מן האירוסין בין . מז הנשואיז מוכרת שלא בב״ד רש״א מן הנשואין מוכרת שלא בב"ד מן האירוסין לא תמכור אלא בב"ד מפני שאין לה מזונות וכל שאין לה . מזונות ל״ת אלא בב״ למזונותי׳ שא״י להמתין עד שיזקוק לה ב״ד אבל רשאית למכור שלא בבית דין ואין הל׳ כר״ש דקיי״ל ואמרינן עלה בפרק אלו מציאות אמר ר׳ ב״ד מומחין אבל צריכה בי, ב..... ב״ד הדיוטות: בשלמא מן